

„Елате къмъ насъ, храбри борци, елате къмъ насъ. Тукъ вие ще наидете щастие и почивка. Елате, защото ние се приготвихме да ви посрѣщнемъ. Елате, защото прѣмалѣхме отъ чакане. Елате, защото отъ много години е писано, че ще дойдете“.

Когато Мелдунъ чулъ тѣхнитѣ думи, гнѣвно свилъ вѣждитѣ си. Той знаелъ, че ако излѣзатъ на острова, не ще могатъ никога да се избавятъ, защото магесницитѣ ще ги прѣвърнатъ или на свини или на стадо овце. Той знаелъ, че момитѣ сж магесници и се страхувалъ отъ тѣхнитѣ магии. Затова той строго заповѣдалъ на своитѣ хора, да не слушатъ зова на момитѣ, а самъ бързо подкаралъ кораба, до като изминатъ опасния островъ. Само тогава той си въздъхналъ и въздишката на облекчение, която излѣзла отъ гърдитѣ му, показвала, колко голѣма била опасността, която прѣминали.

Тѣй тѣ пжтували, докато достигнали другъ, още по-фаталенъ островъ — Островътъ на Двойнитѣ кули, нареченъ тѣй, защото билъ пазенъ отъ огромни кули, направени, едната отъ гладки камъни, а другата отъ камъни, по които навсѣкждѣ били издѣлбани цвѣтя.

Между тия двѣ гигантски кули имало долина, раздрусвана отъ постоянно землетресение, тѣй че, камбанитѣ на двѣтѣ кули звѣнѣли непрѣкъснато съ печаленъ, погребаленъ звѣнъ.

Едни рицари хвалѣли гладката кула, а други — издѣлбаната, и пакъ захванали да се каратъ и да се биятъ. Докато се биели, страшна грѣмотевица изгърмѣла надъ главитѣ имъ. Това накарало рицаритѣ да се опомнятъ. Тѣ разбрали, че се биятъ напраздно, защото не е важно, коя кула е по-хубава.

Мелдунъ прѣброилъ хората си. Тѣ биле съвсѣмъ малко. Нѣкои отъ тѣхъ лежали мъртви на Острова на Шума; не малко били погребани на Острова на Плодоветѣ; нѣкои загинали до Огнения Островъ; мнозина лежали мъртви на Острова на Блаженството; и сега нѣкои паднали на Острова на Двойнитѣ Кули.

Но сега се показалъ още единъ островъ и рицаритѣ слѣзли на мекия пѣськъ. На този островъ тѣ срѣщнали единъ бѣлокосъ старецъ, който отъ дълги години е живѣлъ тукъ

като изпостникъ, и отъ него островътъ се нареклъ Островъ на Светия Изпостникъ.

„Каква е вашата мисълъ, прѣзморски юнаци?“ попиталъ светиятъ старецъ. „Откждѣ идете и съ каква цѣль?“ Мелдунъ му разказалъ цѣлата история. А стариятъ човѣкъ му казалъ важно:

„Размисли добръ, Мелдуне. Не е ли подобръ да оставишъ на Бога да отмжсти? Спомни си, колко негови прадѣди сж избити отъ твоитѣ прадѣди. Нека тази жестока вражда

прѣстане между васъ. Пощадѣ живота на неприятеля си. Бжди благороденъ г. никога не дѣй тѣрси низко отмжщение. Нека миналото бжде минало“.

Тогава светиятъ старецъ вдигналъ ржката си и благословилъ чужденцитѣ. Тѣ мълчали.

По-сетнѣ, когато Мелдунъ завелъ хората си на кораба, той рѣшилъ да послѣдва съвѣтитѣ на мждрия старецъ. Той отправилъ кораба къмъ отечеството си. Но случило се пакъ нѣщо забѣлжително: подухналъ вѣтъръ, който ги закаралъ при сжкия островъ, гдѣто живѣлъ човѣкътъ, когото тѣ тѣй дълго сж тѣр-